

Пан Сирник повернувся додому з пекарні пізно. Місяць уже закутався в хмари й тихо дрімав десь у височині. Пролітав лапятий сніг, поволі засипаючи стежки до будиночків, і закутував м'якими білими шарфами високі ліхтарі, що блимали теплим світлом та вели пекаря сніговими стежками.

На вулиці брався до роботи мороз. Він хрумкотів під ногами снігом, як смачними вафлями, а завірюха сипала білосніжною сніговою пудрою по всіх закапелках, підвіконнях та дахах містечка Ясного. Скрипнула знайома хвірточка, зустрічаючи господаря з роботи, а на ганку вже відчиняла двері пані Сирникова.

— Я саме приготувала вечерю, — дзвінко сказала вона і спритно змела сніг із мохнатого комірця на кожушку пана Сирника. — Ходімо скоріш до хати, холодно ж як...

Поки пані Сирникова накривала на стіл, пекар задумливо вдивлявся у вікно. Крізь морозні малюнки виднілося світло однісінького ліхтаря в білій сніговій

шапці — якраз біля будиночка праворуч, де жила старенька пані, яка минулого Різдва в'язала Сирникові й Орисі зелені рукавички.

— Маю халепу, — насупився пан Сирник. — Сьогодні гортав свою кулінарну книжку, і коли звіряв, чого і скільки треба до палянички із житнього борошна, то завважив, що мало залишилося чистих, не списаних сторінок у моїй книженці.

— Отакої, — забідкалася пані Сирникова. — Доведеться шукати нову книжку, адже пекареві годі обійтися без книги рецептів.

— Так, доведеться, — погодився пекар. — А ще сьогодні було чимало дітей, — продовжив пан Сирник. — Орися прийшла майже останньою, але цього разу я напik багатенько медових миколайчиків, усім вистачило. Не так, як торік із пампушками. Ну, і тепер я знаю все про подарунки, на які чекають діти нашого містечка.

— Миколай матиме чимало роботи, — задумливо промовила пані Сирникова, викладаючи на тацю гірку тушкованих овочів і пишне пюре.

— Так, — погодився пан пекар. — Але хто, як не я, знає, що він нікого не омине, — і всміхнувся у вуса.

А відтак, спершись на підвіконня, дмухнув на замерзлу шибку і знову виглянув на вулицю — але там, окрім дрібного снігу, нікого не було. Зима набирала

обертів і, як працююча господиня, зазірала до всіх куточків, щоб перевірити, чи всюди вдосталь снігу.

— Ти ніби когось виглядаєш? — запитала пані Сирникова. — Сідай хутчій до столу. Сьогодні у нас просто чудові тушковані овочі, і я заварила липового чаю — в таку погоду саме те, що треба.

Смачно повечерявши, пан Сирник перетягнув чимале крісло з кількома пістрявими подушечками ближче до вікна й плюхнувся в нього з горнятком липового чаю. Для більшої зручності він уместив ноги на дрібному пуфику.

За вікном сніг не зупинявся, навпаки — увійшов у спілку з вітром і кидався на всі боки, нишпорив по всіх закапелках. Бідолашний ліхтар біля будиночка праворуч геть заліпило! Він став схожим на сніговика!

— Така самісінька погода, як і тоді, — пробурмотів пан Сирник. — Така самісінька...

— Сирнику, Сирнику! Прокидайся! Якщо хочеш стати гарним пекарем — ранні ранки твої друзі. Всі чекають свіжої випічки, а ти спатимеш!

Сирник муркнув собі щось під ніс і закутався у ковдру. За вікном уже другий день не вщухала завірюха, нікуди йти не хотілося.

— Синку, час вставати!

